

Опитниѣтъ и юначниѣтъ Хитю-Оглу, Кучийгъ Синѣ, съ-образява, че никаква сила нѣма да помогне за да се излѣ-ве изъ такъвъ тъменъ виръ. Остава само да се върви и да се сложи главата — трѣбва да се сдържи дадената дума.

Вѣйводата Филипъ Тотю, челоуѣкъ опитенъ, който се е трилѣ по-всичкитѣ яглоуе, служилъ въ Унгария войникъ, търгувалъ въ Стамбулъ, билъ е въ Букурещъ пи-саръ, другарувалъ е съ болѣритѣ, банкеритѣ и Евреитѣ, познавалъ се съ Господаря и даже билъ запознатъ съ консулитѣ, разказва, за забавление и утѣшение, че видѣлъ въ господарскиѣтъ дворецъ (нему се случвало да бжде и тамъ) една географическа карта, нарисувана съ червени, зелени, желти и сини краски. На нея било изоб-разено Дакското кралство, на което короната ще възло-жи на себе си Румжнскиѣтъ господаръ и ще захване да се нарича Кралъ; границитѣ на това кралство ще до-хождатъ до самитѣ Балкани; а ако това не се сполучи, то поне до Добруджа, тоестъ ще взематъ цѣла Добруд-жа. Картата рисувалъ за господаря нѣкой си нѣмецъ, челоуѣкъ воененъ, офицеръ на Нѣмскиѣ Кралъ. Самъ той, Филипъ, видѣлъ колко много войска набрали пол-ковникъ Кречулеско и полковникъ Майо, повикали за началникъ генералъ Македонскиѣ, за да погали той насъ, Славянитѣ, и да попривикни малко къмъ Дакското крал-ство. Като си сниши гласа, той прибави, че нему не не-видимийтъ, а челоуѣкъ койго той видѣлъ съ собствен-нитѣ си очи, му казалъ: бждете благопадѣждни, идете да се сражавате, и ний къмъ васъ ще довтасаме“.

Другитѣ вѣйводи не разбирали всичкитѣ тия поли-тически комбинации.

Кучийгъ Синѣ стоеше на своето: когато думата е дадена, трѣбва да вървимъ да се биемъ. На Румжнитѣ нѣма защо да расчитаме; ако е сждено да се побѣдятъ Турцигъ, то прѣди Румжнитѣ ще ги биятъ Евреитѣ.

Дилшията глѣда вторачено съ заспалитѣ си очи.

— Нека само да плащатъ добрѣ, и добрѣ да хра-нятъ и поятъ, защо да не служимъ, макаръ и на невидимийтъ? Слугуватъ людиеѣтъ за пари и на дявола, а пакъ